

๑.กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

- ที่จะเป็นละเมิดได้จะต้องเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ
- เว้นแต่ในบางกรณีกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองผู้เสียหาย จึงให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบ

- แม้จะมีได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ
- หรือให้รับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น
- หรือให้รับผิดเพื่อความเสียหายอันเกิดจากทรัพย์

๒

กระทำโดยจงใจ คือ “..จงใจ..ทำให้เขาเสียหาย..”

- กระทำโดยรู้สึกถึงผลเสียหายที่จะเกิดจากการกระทำของตน
- ตีหัว
- ตบ
- แต่สำคัญผิด เช่น หยิบหนังสือคนอื่นนี้กว่า ของตัวเอง ไม่ใช่จงใจ

๓

๒.กระทำโดยจงใจ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๗/๒๕๑๕

➤ ยึดแร่ โดยเข้าใจว่าแร่เป็นของลูกหนี้
ไม่ได้จงใจ

- การที่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดแร่ซึ่งเก็บอยู่ในโกดังของบริษัทโจทก์

๔

- และแม้คนของโจทก์จะได้บอกให้จำเลยทราบว่าแร่นั้นมิใช่เป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตาม

- แต่จำเลยกระทำไปโดยมีเหตุผลที่สมควร

๕

- สำหรับบุคคลภายนอกที่ไม่มีส่วนในบริษัท
โจทก์ ที่เข้าใจไปว่าแร่ดังกล่าวยังคงเป็นของ
ลูกหนี้ตามคำพิพากษาอยู่
- ดังนั้นยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยได้จงใจกระทำ
ละเมิดต่อโจทก์

๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๘๕/๖๐

➤ ปลอมสัญญาไปฟ้อง → จงใจ

- จำเลยปลอมเอกสารสัญญากู้เงินและนำเอกสาร
ปลอมไปฟ้องโจทก์ทั้งสองต่อศาลชั้นต้น จน
ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชนะคดี

๗

- แล้วจำเลยนำเจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดเงินเดือนโจทก์ที่ ๑ ยึดทรัพย์ของโจทก์ทั้งสองขายทอดตลาด
- และจำเลยยังนำผลคำพิพากษาในคดีแพ่งไปฟ้องโจทก์ที่ ๒ ต่อศาลล้มละลายกลาง

๘

- เป็นกรณีที่จำเลยจงใจก่อให้เกิดความเสียหายในทางทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดแก่โจทก์ทั้งสอง จึงเป็นการทำละเมิด
- ซึ่งจำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ทั้งสองด้วยการคืนทรัพย์สินที่โจทก์ทั้งสองต้องสูญเสียไปหรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้นตามมาตรา ๔๓๘ วรรคสอง

๙

๓.กระทำโดยประมาทเลินเล่อ

- กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ได้แก่ การกระทำโดยไม่ตั้งใจ
- แต่ผู้กระทำได้กระทำโดยขาดความระมัดระวังตามสมควร

๑๐

- คือ เป็นการกระทำที่อยู่ในลักษณะที่บุคคลผู้มีความระมัดระวังไม่กระทำด้วย
- เพราะฉะนั้นการที่เขาทำไป ถือว่า เป็นการกระทำที่ขาดความระมัดระวัง

๑๑

- บุคคล การใช้ความระมัดระวังไม่ว่าเด็กกับผู้ใหญ่
คนหนุ่มกับคนแก่คนพิการกับคนไม่พิการ
- คนขับรถเป็นกับคนขับรถไม่เป็นแล้วไปขับรถ
ความระมัดระวังย่อมแตกต่างกัน
- หรือแพทย์ย่อมมีความระมัดระวังหรือความ
ชำนาญในการผ่าตัดดีกว่าคนที่ไม่ใช่แพทย์

๑๒

- การวัดความระมัดระวัง
- ต้องคำนึงถึง เพศ
- อายุ
- ฐานะ
- เกี่ยวกับกับผู้กระทำว่า คนธรรมดาที่อยู่ในฐานะ
เช่นนั้นจะพึงระมัดระวังเพียงใด

๑๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๒๘๐/๒๕๓๕

➤ ไม่ตรวจลายมือชื่อให้ดี → ประมาท

- จำเลยประกอบธุรกิจธนาคารเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน
- การรับฝากเงินเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งของจำเลย

๑๔

- และการจ่ายเงินตามเช็คที่มีผู้มาขอเบิกเงินจากธนาคารเป็นงานส่วนหนึ่งของจำเลยซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่เป็นประจำ
- จำเลยย่อมมีความชำนาญในการตรวจสอบลายมือชื่อในเช็คว่าเป็นลายมือชื่อของผู้สั่งจ่ายหรือไม่ ยิ่งกว่าบุคคลธรรมดา

๑๕

- ทั้งจำเลยจะต้องมีความระมัดระวังในการจ่ายเงินตามเช็คยิ่งกว่าวิญญูชนทั่วไป
- การที่จำเลยจ่ายเงินตามเช็คพิพาทให้แก่ผู้นำมาเรียกเก็บเงินไป
- โดยที่ลายมือชื่อผู้สั่งจ่ายไม่ใช่ลายมือชื่อโจทก์ทั้งที่มีตัวอย่างลายมือชื่อโจทก์ที่ให้ไว้กับจำเลย กับมีเช็คอีกหลายฉบับที่โจทก์เคยสั่งจ่ายไว้อยู่ที่จำเลย

๑๖

- เป็นการกระทำละเมิดและผิดสัญญาฝากทรัพย์ต่อโจทก์
- จำเลยจะยกข้อตกลงยกเว้นความรับผิดชอบที่ระบุไว้ในคำขอเปิดบัญชีกระแสรายวันมาอ้างเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้

๑๗

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๕๒/๒๕๔๑

➤ ผ่าตัดไส้ทะลัก → ประมาท

- แพทย์ผ่าตัดทำให้มดลูกทะลุ ทำให้ลำไส้ทะลักออกมาทางช่องคลอด ๕ เมตร
- เนื่องจากเครื่องมือแพทย์ที่ใส่เข้าไปเกี่ยวข้องกับลำไส้

๑๗

- เป็นการไม่ใช้ความระมัดระวังตามปกติของวิสัยของผู้ประกอบวิชาชีพ

๑๘

- ในภาวะเช่นนั้น หมายถึง บุคคลที่อยู่ในภาวะเดียวกับผู้กระทำโดยเทียบดูว่าบุคคลทั่วไปหรือวิญญูชนที่อยู่ในภาวะเช่นนั้นควรใช้ความระมัดระวังแค่ไหน

๒๐

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๕๗๐/๒๔๗๕

➤ หลีกหนีโดยกะทันหัน → ไม่ได้ประมาท

- จำเลยขับรถยนต์หลีกหนีรถยนต์ซึ่งขับสวนทางมาข้างหน้าโดยกะทันหันมิฉะนั้นจะเกิดชนขึ้น

๒๑

- ล้อหลังรถของจำเลยไปทับสิ่งของที่
เจ้าของวางทิ้งไว้ข้างขอบบาทวิถีถนน
หลวงออกไปสอเศษเสี้ยวหาย
- ดังนั้นวินิจฉัยว่าจำเลยมิได้ประมาทเลินเล่อ
หาต้องรับผิดชอบเจ้าของทรัพย์สินนั้นไม่

๒๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๘๕/๒๕๕๕

➤ ขับรถชนท้าย → ไปชนต่อ → ผลโดยตรง →
ประมาท

- จำเลยที่ ๑ ขับรถชนท้ายรถยนต์
หมายเลขทะเบียน ๖ ค - ๒๕๕๘ กทม
เป็นเหตุให้รถคันดังกล่าวพุ่งชนรถ
แท็กซี่

๒๓

- และรถตู้ซึ่งอยู่ด้านหน้าได้รับความเสียหาย
- การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถชนรถคันอื่นจนทำให้เกิดความเสียหายแก่รถอื่นถึง ๓ คัน
- ย่อมเป็นผลโดยตรงอันเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๑ ซึ่งขับรถด้วยความเร็วสูงในขณะเมาสุรา

๒๔

- วิสัย หมายถึง ลักษณะที่เป็นอยู่ของบุคคลผู้กระทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย วิสัยของเด็กต้องชุกชน

๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๑๑/๒๕๓๕

➤ ห้ามกลับรถ → หากกลับ → ถ้าวางดี →
ไม่ประมาท

- จำเลยขับรถประมาทโดยเลี้ยวรถกลับที่หัวเกาะกลางถนน ซึ่งมีเครื่องหมายห้ามกลับรถ
- เป็นเหตุให้รถยนต์ฝ่ายโจทก์กับรถยนต์จำเลยชนกัน
- มีปัญหาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่

๒๖

• เห็นว่า เครื่องหมายจราจรเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้ผู้ขับรถได้ระมัดระวังเพื่อความปลอดภัยตรงที่เกิดเหตุหากจะเลี้ยวกลับรถโดยฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรถ้าใช้ความระมัดระวังพอสมควรก็สามารถทำได้โดยปลอดภัย

• การฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรตรงที่เกิดเหตุจึงหาใช่เป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่ ” ๒๗

- พฤติกรรม หมายถึง ข้อเท็จจริงที่ประกอบกรกระทำของผู้ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น
- นอกจากคำนึงถึงบุคคลในภาวะที่เกิดขึ้นในภาวะเช่นนั้นและวิสัยของผู้นั้นแล้วจะต้องดูพฤติกรรมภายนอก

๒๘

- ถนนเรียบ
- ขลุบะ มีเศษหินติดกระเด็น
- ฝนตก
- คนพลุกพล่าน

๒๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๕/๒๕๑๐

➤ คนร้ายเป็นชายมีระเบิด ขู่ผู้หญิง ตกใจ
รถชน→ไม่ประมาท

- นี่เป็นตัวอย่างการวินิจฉัยทั้ง ๔ คำ
- คือ บุคคล ในที่นี้เป็นผู้หญิงการตกใจต้องมีมากกว่าผู้ชาย
- โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนร้ายเข้ามานั่งคู่แล้วก็มีระเบิดด้วย ในภาวะเช่นนั้น

๓๐

- เมื่อคนร้ายเอาระเบิดมาขู่ก็ต้องตกใจเป็นธรรมดา วิสัยของผู้หญิงเจอคนร้ายเข้าไปในรถก็ต้องกลัว
- พฤติกรรม ภายนอกเป็นเวลากลางคืนและคนร้ายถือระเบิด
- ซึ่งถือว่าเป็นพฤติการณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้ตกใจกลัวได้
- การขับรถฝ่าไฟแดงไปชนรถจอดก็เสียหายจึงไม่ใช่ประมาทเลินเล่อ

๓๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๕๑/๒๕๕๓

➤ ไม่ได้ยืนยันภาพถ่าย → ประมาท

- การขอออกหมายจับ ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ
- พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้รอบครอบรัดกุม ต้องแน่ใจว่าบุคคลที่ขอออกหมายจับเป็นบุคคลคนเดียวกับคนร้ายที่ได้จากการรวบรวมพยานหลักฐาน

๓๒

- การที่ไม่ให้ผู้เสียหายยืนยันภาพ
- ภูมิลำเนาแตกต่างกัน
- เป็นการประมาทเลินเล่อ

๓๓

๔.ทำให้เขาเสียหาย

- ทำให้เขาเสียหาย
- ความรับผิดชอบทางละเมิดมุ่งประสงค์ที่จะให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน ไม่ใช่มุ่งลงโทษเหมือนในทางอาญาแก่ผู้ทำละเมิด

๓๔

- ฉะนั้นเมื่อไม่มีความอาญาซึ่งมุ่งลงโทษผู้กระทำผิด มุ่งที่จะป้องกันและปราบปราม แม้จะไม่เสียหายก็อาจจะเป็นความผิด
- เช่น ยิงปืนใส่ผู้อื่นแต่กระสุนปืนไม่ถูก ผู้ถูกยิงไม่ได้รับอันตรายก็ยังคงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่า แต่ในทางแพ่งไม่เป็นละเมิด เพราะไม่ได้ทำให้เขาเสียหาย

๓๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๕๒/๒๕๒๖

➤ ไม่ฟ้องมุลละเมิด → ขาดอายุความ → แต่ฟ้อง
มุลสัญญาได้ → ไม่เสียหาย → ไม่ละเมิด

- การกระทำของลูกจ้าง (ขององค์การโจทก์) เป็นทั้งละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงาน
- แม้จำเลย (ผู้อำนวยการโจทก์) จะมีได้ฟ้องลูกจ้างจนเกิน ๑ ปี

๓๖

- ทำให้สิทธิเรียกร้องในมุลละเมิดขาดอายุความ
- แต่สิทธิเรียกร้องในความเสียหายจากการผิดสัญญาซึ่งมีอายุความ ๑๐ ปี ยังไม่ขาดอายุความ
- การที่จำเลยมิได้ฟ้องลูกจ้างภายใน ๑ ปี จึงไม่เป็นเหตุทำให้โจทก์เสียหาย การกระทำของจำเลยไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์

๓๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๖๘/๒๕๔๐

กระชากตัวออกมาจากบ้าน → ละเมิด

- เอาไปกระชากผู้เสียหายออกมาจากบริเวณที่ยืนอยู่ได้หลังคา แม้จำเลยจะยืนนอกบ้าน แต่เอื้อมมือเข้าไปภายในบ้าน เพื่อจับและฉุดกระชากออกมา
- เป็นบุกรุก
- เป็นละเมิดได้

๓๘

- เอาโคลนไปป้ายกระจกทำให้มองไม่เห็น
- ปาถุงอุจจาระ

๓๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕๑/๒๕๖๐

➤ เอาชื่อคนอื่นมาใส่ ว่าเป็นสถาปนิก
เสียหาย ละเมิด

- วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2553 โจทก์ได้รับแจ้งเหตุ และเดินทางไปดูป้ายโครงการก่อสร้างที่ระบุ ชื่อโจทก์เป็นสถาปนิกโครงการ
- วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2553 โจทก์ตรวจสอบ ข้อเท็จจริงที่สำนักงานเขตบางพลัด

๔๐

- จึงทราบว่าจำเลยที่ 2 ยื่นขออนุญาตปลูกสร้าง โดยใช้เอกสารที่มีลายมือชื่อปลอมของโจทก์
- โดยอ้างว่าจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นผู้ดำเนินการ ก่อสร้าง
- ถือว่าโจทก์รู้ตัวจำเลยที่ 3 และที่ 4 ผู้จะพึงใช้ค่า สิ้นไหมทดแทน ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2553

๔๑

- โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2554
สิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องของโจทก์จึงไม่ขาด
อายุความ
- จำเลยที่ 4 รู้ว่าโจทก์ไม่ได้รับเป็นสถาปนิก
ผู้ออกแบบแต่กลับมีเจตนาให้โจทก์มาลงไว้ใน
ป้ายประกาศบริเวณที่ก่อสร้างว่าโจทก์เป็น
สถาปนิก

๔๒

- การกระทำของจำเลยที่ 4 และในฐานะ
กรรมการบริษัทจำเลยที่ 3 เป็นการกระทำ
โดยไม่ชอบเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่
โจทก์
- การกระทำของจำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงเป็น
การกระทำละเมิดต่อโจทก์

๔๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๐๘/๒๕๖๑

➤ ทำกลล่อนด ปกปิดเรื่องการเวนคืน → ละเมิด →
ต้องชดเชยค่าเสียหาย ประกันมิเตอร์นำไฟ

- การที่จำเลยใช้กลล่อนดในการทำสัญญาด้วยการปกปิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ถูกเวนคืน
- เป็นการละเมิดสิทธิผู้บริโภคทั้งสองซึ่งประสงค์จะซื้อที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเพื่ออยู่อาศัย โดยการไม่ได้ให้คำพรรณาคูณภาพที่ถูกต้องเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าที่จำเลยขายแก่ผู้บริโภคทั้งสอง

๔๔

- อันเป็นการโฆษณาที่ใช้ข้อความไม่เป็นธรรมโดยก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า
- และตัดโอกาสของผู้บริโภคที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าวตัดสินใจที่จะเข้าทำสัญญากับจำเลย
- ดังนั้นผู้บริโภคทั้งสองจึงไม่ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาซื้อขายอันเป็นโมฆียะนี้

๔๕

- เป็นกรณีจำเลยละเมิดสิทธิของผู้บริโภคทั้งสองตาม
ป.พ.พ. มาตรา 420 ที่มีมาตรา 4 ประกอบมาตรา 22
แห่ง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 รับรองไว้
- จำเลยต้องชดเชยค่าเสียหาย
- เป็นค่าติดตั้งโทรศัพท์
- ค่าใช้จ่ายในการโอนกรรมสิทธิ์

๔๖

- ค่าประกันมิเตอร์ไฟฟ้าและน้ำประปา
- ค่าธรรมเนียมสัญญาจำนอง อากรสัญญากู้
และนิติกรรม และค่าประกันอัคคีภัย
- ซึ่งเป็นค่าเสียหายโดยตรงที่เกี่ยวข้องกับการ
ที่จำเลยใช้กลฉ้อฉลในการปกปิดข้อเท็จจริง

๔๗

- ซึ่งผู้บริโภครทั้งสองซื้อบ้านเพื่อการอยู่อาศัย สำหรับ ส่วนต่างราคาที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นความเสียหายเช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้น
- แต่การที่จำเลยใช้กลฉ้อฉลในการทำสัญญาโดย ปกปิดข้อเท็จจริง
- โจทก์มีสิทธิเรียกร้องจากจำเลยได้และศาลมีอำนาจ คัดค้านวณให้ได้ตามพฤติการณ์แห่งคดี

๔๘

๕.เสียหายแก่ชีวิต

- เสียหายแก่ชีวิต หมายถึง การทำให้ บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย
- ไม่ว่าจะโดยจงใจหรือประมาท เลินเล่อ

๔๙

- แม้จะจงใจแค่ทำร้ายร่างกาย
- แต่ถ้าวางแผนถึงความตายก็เสียหายแก่ชีวิตเหมือนกัน

๕๐

๖.เสียหายแก่ร่างกาย

- เสียหายแก่ร่างกาย
- ไม่ว่าจะเป็นอันตรายแก่กายหรือไม่เป็นอันตรายแก่กาย
- การข่มขืนกระทำชำเราหรืออนาจารเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องเสียหาย

๕๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๐๖๓/๒๕๕๗

➤ แจ้งผลป่วยผิดปกติ → ละเมิด

- จำเลยแจ้งผลการป่วยผิดปกติ
- ทำให้อาการโรคมะเร็งของโจทก์ลุกลามแพร่กระจายไปยังอวัยวะอื่นๆ
- เป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย เป็นละเมิดต่อโจทก์

๕๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๓/๒๕๐๕

➤ รู้สึกถูกเหยียดหยาม → เจ็บใจ → ไม่ละเมิด

- อันตรายต่อจิตใจต้องเป็นผลจากการทำร้าย เพราะ ตาม ปอ. มาตรา ๒๕๕ บัญญัติว่า เป็นเหตุให้เกิดอันตราย
- แต่ความรู้สึกว่าถูกเหยียดหยาม เจ็บปวด แค้นใจเหล่านี้เป็นอารมณ์ ไม่เป็นอันตรายต่อจิตใจ^{๕๓}

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๑๖/๒๕๒๘

➤ ส่งข้อความผิด เสียใจ ร้องให้ เป็นอารมณ์
เรียกไม่ได้

- โจทก์ได้รับโทรเลขที่จำเลยที่ ๑ ประูข้อความผิด
เป็นว่าบุตรสาวโจทก์ถึงแก่กรรมแล้ว
- ความเศร้าโศกเสียใจของโจทก์เป็นเพียง
อารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อทราบข่าวร้าย

๕๔

- ไม่มีบทกฎหมายใดที่บัญญัติให้สิทธิ
โจทก์เรียกค่าเสียหายในเรื่องนี้ได้

๕๕

- เสียหายทางจิตใจ
- กระทบกระเทือนต่อจิตใจ
- จิตฟั่นเฟือน
- ตกใจกลัว
- เอาของมาให้กิน อาเจียน
- ทำให้เสียแก่ประสาท เป็นการทำให้เสียหายแก่ร่างกาย

๕๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๗๑/๒๕๕๖

➤ ใช้ปืนชู้เรียกได้

- เอาปืนออกมาชู้บนทางเท้า ว่า มึงอยากตายหรือ
- เป็นการจงใจทำให้โจทก์เสียหาย เป็นละเมิด ทำให้โจทก์ตกใจกลัว

๕๗

๗.เสียหายแก่นามัย

- เสียหายแก่นามัย คือ ทำให้เสีย
สุขภาพ อยู่อย่างไม่สงบ
- เพราะ กลิ่น เสียง คว้น กระเทือน น้ำ
เน่า หรือฝุ่น

๕๗

- ตามที่เคยยกตัวอย่างว่าเอาหีบศพมาตั้ง
ในบ้าน แล้วเปิดหน้าต่างไว้
- เป็นเรื่องการใช้สิทธิเกินส่วน
- กรณีนี้ถือว่าเป็นการทำความเสียหายแก่นามัย

๕๘

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๐๗/๒๕๓๕

- ตอกเสาเข็ม
- นอนไม่หลับ
- บ้านสะเทือน

๖๐

- เสียหายต่ออนามัย
- เสี่ยง
- ความหวาดระแวง
- ทำให้เสียหายแก่อนามัย

๖๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๐๔๒/๒๕๖๐

➤ แจ้งว่าถูกสมบรณ์ แต่ถูกเป็นพิการ
กระเทือนใจอย่างรุนแรง เสียหาย ประมาท

- จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นแพทย์ร่วมกัน
ตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ของโจทก์ที่ ๑
ไม่พบความพิการของโจทก์ที่ ๒

๖๒

- และได้แจ้งให้โจทก์ที่ ๑ ทราบข้อมูลที่
ถูกต้องและครบถ้วนด้วยภาษาที่โจทก์ที่ ๑
จะเข้าใจได้
- ทั้งๆที่สภาพร่างกายทารกในครรภ์ของ
โจทก์ที่ ๑ มีความพิการอย่างรุนแรง

๖๓

- ย่อมทำให้โจทก์ที่ ๑ เข้าใจผิดและคาดหวังว่า
ทารกในครรภ์มีสภาพร่างกายปกติเช่นคน
ทั่วไป
- ย่อมทำให้โจทก์ที่ ๑ มีโอกาสในการตัดสินใจ
ว่าจะหาทางแก้ไข เยียวยา หรือดำเนินการ
เกี่ยวกับโจทก์ที่ ๒

๖๔

- และหากโจทก์ที่ ๑ ทราบข้อมูลที่ต้อง
ครบถ้วนจากจำเลยที่ ๓ เสียแต่แรกและทราบ
ว่าความพิการของทารกไม่อาจแก้ไขได้
- โจทก์ที่ ๑ ก็ย่อมมีโอกาเตรียมใจยอมรับกับ
เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นก่อนการคลอดโจทก์ที่
๒

๖๕

- อันจะเกิดผลดีแก่สภาพจิตใจของโจทก์ที่ ๑ มากกว่าจะรู้ถึงความพิการของโจทก์ที่ ๒
- โดยกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อสภาพจิตใจโจทก์ที่ ๑ อย่างรุนแรง
- จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ

๖๖

- อันเป็นการละเมิดทำให้โจทก์ที่ ๑ ได้รับความเสียหายทางด้านจิตใจซึ่งเป็นความเสียหายแก่นามมัย
- จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญากับโจทก์ที่ ๑
- และจำเลยที่ ๒ แพทย์เจ้าของไข้ในฐานะตัวแทนของจำเลยที่ ๑

๖๗

- ซึ่งมอบหมายให้จำเลยที่ ๓ ร่วมใน การ
ตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ของโจทก์ที่๑
ด้วยเครื่องอัลตราซาวด์
- ต้องร่วมกันรับผิดชอบในความเสียหายที่
เกิดขึ้นแก่โจทก์ที่ ๑ ด้วย

๖๘

๘.เสียหายแก่เสรีภาพ

- เสียหายแก่เสรีภาพ เป็นไปตาม ปอ.
มาตรา ๓๐๕ กักขังหน่วงเหนี่ยว
- หรือทำให้ไม่มีเสรีภาพในร่างกาย
- ถือว่าเป็นละเมิดเพราะทำให้เสียหาย
แก่เสรีภาพ

๖๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๔๗/๒๕๐๓

➤ ถูกจับ ละเมิด

- แจ้งความเท็จ ทำให้โจทก์ถูกจับกุม
เสียเสรีภาพ
- เป็นละเมิด

๓๐

๕.เสียหายแก่ทรัพย์สิน

- เสียหายแก่ทรัพย์สิน
- ความผิดตามลักษณะทรัพย์สินใน ปอ. คือ
- ลักทรัพย์
- วิ่งราวทรัพย์
- ชิงทรัพย์

๓๑

- ปล้นทรัพย์
- ยักยอก
- ฉ้อโกง
- ทำให้เสียทรัพย์
- บุกรุก
- ถือว่าเป็นความเสียหายแก่ทรัพย์สินทั้งสิ้น

๓๒

๑๐.สิทธิครอบครอง

- สิทธิครอบครอง มีบัญญัติไว้ใน
บรรพ ๔ เรื่องทรัพย์สิน สิทธิ
ครอบครองจึงเป็นทรัพย์สิน
ประเภทหนึ่ง

๓๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๕๔/๒๕๒๕

➤ ซื้อข้าง เป็นผู้ครอบครอง ก็ฟ้องได้

- แม้การซื้อขายข้างจะทำเพียงแต่มอบตัว
รูปพรรณให้ผู้ซื้อไป
- มิได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่

๓๔

- ซึ่งตกเป็นโมฆะก็ตาม
- ผู้ซื้อซึ่งครอบครองข้างก็มีสิทธิ
ฟ้องผู้ทำละเมิดก่อให้เกิดความ
เสียหายแก่สิทธิในข้างของผู้ซื้อได้

๓๕

๑๑.กระแสไฟฟ้า

- กระแสไฟฟ้า เรื่องทรัพย์สินมีบัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๓๕ หมายความว่า รวมทั้งทรัพย์สินและ วัตถุไม่มีรูปร่าง
- ซึ่งอาจมีราคาและถือเอาได้
- ที่ไม่มีรูปร่างก็ เช่น ลักกระแสไฟฟ้า (ฎ.๘๗๓/๒๕๐๑)

๓๖

- จับรถโดยประมาทไปชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้าลัม ทำให้สายไฟฟ้าตกลงดิน กระแสไฟลงดิน
- กรณีนี้การไฟฟ้านอกจากจะฟ้องเรื่องเสาไฟฟ้าหักเสียหายได้แล้ว

๓๗

- ยังฟุ้งที่ทำให้กระแสไฟฟ้าของเขาไหลลงดินซึ่งเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง

๓๘

๑๒.เสียหายแก่สิทธิ

- เสียหายแก่สิทธิ ความเสียหายแก่สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด เป็นความเสียหายประเภทสุดท้าย
- แต่เป็นคำกว้างครอบคลุมความเสียหายทุกอย่าง

๓๙

- ซึ่งเป็นสิทธิที่นอกเหนือจากสิทธิในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ และทรัพย์สิน อย่างไรก็ตามจึงเรียกว่าสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด
- มีคำพิพากษาฎีกาเรื่องหนึ่งได้อธิบายคำว่า “สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” ไว้เป็นอย่างดี

๘๐

สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด

- สิทธิส่วนบุคคล
- การด่าคนอื่นเป็นการทำให้เสียหาย ต่อสิทธิของโจทก์

๘๑

Case Study

- นายหนึ่งได้บันทึกภาพข้อความการสนทนาในกลุ่มไลน์เกี่ยวกับการสั่งงานของนายจ้าง แต่ตนเองไม่พอใจ จึงนำไปแจ้งให้เพจแห่งหนึ่งทราบ
- จากนั้น เพจได้นำภาพข้อความการสนทนาที่ปรากฏไอดีไลน์ของนายจ้างผู้สั่งงาน และภาพการสนทนาบางส่วน โพสต์เผยแพร่ในเพจดังกล่าวและระบุโพสต์ข้อความที่ไม่ตรงกับความจริงเกี่ยวกับการสั่งงานและให้โบนัสกับลูกจ้าง

ให้วินิจฉัยว่า การกระทำได้กล่าวเป็นละเมิดหรือไม่ เพราะเหตุใด

๘๒